

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie: 1-2. - 1926

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 365. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529612424480.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

Czernim, Leontine og Adalbert toge nu Afsked og kørte bort. De hørte Klokkerne ringe i de Landsbyer, forbi hvilke de kørte. De pidskede stærkt paa Hestene, og i en halv Time tilbagelagde de Veien til S., og saae nu virkelig til deres Skræk, at det var Starostens Slot, der brændte. En Masse af Mennesker strømmede fra Staden derud, Taget stod alt i lys Lue, medens de nederste Vinduer kun glødede, og viste, at Ilden her endnu var indsluttet i 366 Værelserne. Lidt efter lidt kom ogsaa her de blodrøde Tunger frem udenfor, medens Røgen udbredte sit sorte Slør ovenover. Det var kun Hovedbygningen, hvori Ilden rasede, de mindre Bygninger i Nærheden derimod stode endnu uskadte, skiøndt de, saavel som den gamle Borg i Baggrunden, vare røde af Ilden, ja endog Marken rundt om Slottet var stærkt oplyst af Gienskinnet. Det var blikstille, da Adalbert kom, men strax efter hævede Blæsten sig, og begyndte sin forfærdelige Leeg med Luerne, hvoraf tusinde Gnister opstege, og fore langt ud i Marken, medens Asken nedfaldt paa de Omstaaendes Klæder, ligesom flyvende Sneeflokker. Til Lykke bar Vinden fra de andre Bygninger. Starosten stod rolig midt iblandt Mængden og uddeelte sine Befalinger. Alt forlænge siden havde han selv ladet anskaffe et Par Brandsprøiter, der frembragte en fortræffelig Virkning, hvorimod de Slukningsanstalter, der kom fra Staden S., næsten vare ubrugelige. Imidlertid hørte man Køer, der brølede, og Heste, der bevægede sig uroligt i Staldene, medens utallige Duer fløi høit i Luften, og omkredsede deres gamle Bolig, som de i Farens Øieblik ikke vilde forlade, ja Flammerne, der saa ofte ere sammenlignede med Slinger, udøvede ogsaa her den tiltrækkende Kraft, som enkelte Slinger skulle besidde, i det de strakte dem i Bugter mod de forskrækkede Dyr, der først i større, derpaa i mindre Kredse dreiede sig om dem, indtil de endelig med forbrændte Vinger nedsank i Dødens aabne Svælg. -